

Sygn. akt III AUa 1307/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek
Sędziowie:	SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń SSA Grażyna Czyżak (spr.)
Protokolant:	Aleksandra Portaszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2012 r. w Gdańsku

sprawy (...) S.A. w T.

z udziałem zainteresowanego R. K.

przeciwko

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość składki

na skutek apelacji (...) S.A. w T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 maja 2012 r., sygn. akt IV U 137/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1307/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 04 listopada 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., powołując się na przepisy art. 83 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 38, art. 18 ust. 1 i art. 20 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne R. K. u płatnika składek (...) S.A. wyniosła odpowiednio:

- za grudzień 2004 r. - 2.735,82 zł (ubezpieczenie społeczne) i 2.223,94 zł (ubezpieczenie zdrowotne),

- za grudzień 2008r. - 2.734,00 zł (ubezpieczenie społeczne) i 2.359,17 zł (ubezpieczenie zdrowotne),

- za grudzień 2009 r. – 2.766,00 zł (ubezpieczenie społeczne) i 2.386,78 zł (ubezpieczenie zdrowotne),

- za grudzień 2010 r. – 2.886,00 zł (ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne).

W uzasadnieniu powyższej decyzji organ rentowy powołał się na treść art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. nr 161, poz. 1106 ze zm.), art. 81 ust. 1, 5 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz art. 8 ustawy z dnia 04 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. Nr 70, poz. 335 ze zm.) wskazując, że w sytuacji, gdy pracownicy otrzymują świadczenia z przedmiotowego funduszu w oparciu o inne kryteria niż socjalne, przepis § 2 tego rozporządzenia nie ma do tych świadczeń zastosowania, a zatem świadczenie to stanowi podstawę do wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. Organ ten stwierdził, iż płatnik wydawał pracownikom bony towarowe z pominięciem rzetelnej analizy sytuacji pracowników i niezależnie od ich sytuacji rodzinnej i materialnej - mimo, iż zakup bonów został sfinansowany z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. W związku z powyższym przyznanie przez płatnika świadczenia w postaci bonów dla R. K. oznacza, iż pracodawca wypłacił mu świadczenia pieniężne związane ze stosunkiem pracy, a nie świadczenia na cele socjalne.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła (...) S.A. w T. domagając się jej zmiany i orzeczenia, że dotychczas przyjmowana przez pracodawcę podstawa wymiaru składek była prawidłowa. Odwołująca wniosła także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni zakwestionowała stanowisko ZUS/O. w T., iż przyznanie pracownikom bonów towarowych odbyło się z pominięciem analizy ich sytuacji rodzinnej i materialnej..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując w całości ustalenia faktyczne i argumentację prawną będącą podstawą wydania skarżonej decyzji.

Na rozprawie w sprawie IV U 137/12 w dniu 07 maja 2012 r. odwołująca dodatkowo zakwestionowała uprawnienie organu rentowego do dokonania kontroli sposobu wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych wskazując, że takie uprawnienie posiadają jedynie związki zawodowe. Podkreśliła także to, że organ rentowy nie wykazał, aby sporne wypłaty dokonywane były z innego funduszu, niż fundusz świadczeń socjalnych.

Wyrokiem z dnia 17 maja 2012 r. w sprawie IV U 137/12 Sąd Okręgowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. oddalił odwołanie;

II. zasądził od (...) S.A. w T. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

(...) S.A. prowadzi działalność na terenie całego zgodnie z wpisem do Krajowego rejestru Sądowego pod numerem (...).

W latach: 2006 - 2008 Spółka zatrudniała średnio około 80-90 osób na podstawie umowy o pracę, w kolejnych latach zredukowała stan zatrudnienia do 35-38 pracowników. Okazjonalnie Spółka korzysta także z innych form zatrudnienia (umów cywilnoprawnych).

W Spółce (...) funkcjonuje zakładowy fundusz świadczeń socjalnych oraz regulamin określający zasady przyznawania świadczeń z tego funduszu. Obowiązujący w spornym okresie Regulamin został przyjęty w 2003 r. Cele, na które mogą być przeznaczone środki pochodzące z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz kryteria przyznania określone zostały w załączniku nr 1 do Regulaminu.

W Regulaminie nie przewidziano przyznawania bonów towarowych, jednak w punkcie 7 wymieniono „imprezy okolicznościowe wraz z zakupem drobnych upominków i przygotowaniem poczęstunku z okazji m.in. Bożego Narodzenia”. Nie określono przy tym kryteriów przyznawania pomocy w tej formie (wskazano jedynie na możliwości finansowe Funduszu), ani nie przewidziano konieczności składania wniosku, czy też innych niezbędnych dokumentów. Zgodnie z postanowieniem § 4 Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych osobami uprawnionymi do korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych są: 1. pracownicy zatrudnieni na podstawie umowy o pracę, 2. Emeryci i renciści - byli pracownicy zakładu, 3. członkowie rodzin zatrudnionych pracowników. W myśl zaś § 10 Regulaminu utworzono stałą Komisję Kwalifikacyjną ZFŚS.

W skład w/w Komisji wchodziła między innymi J. S. (zatrudniona na podstawie umowy o pracę i zajmująca stanowisko księgowej), która od 2008 r. jest przedstawicielem pracowników.

W latach 2004-2010 wszyscy pracownicy Spółki otrzymywali z okazji Świąt Bożego Narodzenia bony towarowe. Bony nie były przyznawane jedynie członkom zarządu Spółki. Przyznawanie bonów towarowych odbywało się na podstawie decyzji zarządu Spółki podejmowanych w porozumieniu z Komisją Kwalifikacyjną ZFŚS. Decyzje te co do wartości bonów podejmowane były w oparciu o jedno kryterium - pulę środków zgromadzonych na cele socjalne i pozostałych do rozdysponowania. Wartość bonów przyznawana poszczególnym pracownikom nie była różnicowana, przed podjęciem decyzji o ich przyznaniu nie ustalano aktualnej sytuacji rodzinnej i materialnej pracowników. Osoby biorące udział w podziale bonów nie zbierały informacji co do aktualnej sytuacji materialnej i rodzinnej pracowników. Ogólną wiedzę czerpali z prywatnych, okolicznościowych rozmów (choćby przy okazji okresowo organizowanych spotkań mających na celu omówienie spraw organizacyjnych i przeszkolenie pracowników), a także przy okazji rozpatrywania indywidualnych wniosków o zapomogi.

(...) wypłaciła R. K. (zatrudnionemu na stanowisku sprzedawcy) bony towarowe z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych - z okazji Świąt Bożego Narodzenia, w miesiącach wskazanych w sentencji zaskarżonej decyzji. Od wydanych bonów nie zostały odprowadzone składki na ubezpieczenia społeczne. W miesiącach, w których zainteresowany, jak i inni pracownicy otrzymali bony świąteczne podstawa wymiaru składek poszczególnych pracowników, a tym samym wysokość wynagrodzenia była zróżnicowana.

W okresie od 12 do 30 września 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przeprowadził w (...) kontrolę mającą na celu m.in. ustalenie prawidłowości, rzetelności obliczania, potrącania i opłacania składek na ubezpieczenia społeczne oraz innych składek i opłat, do których pobierania zobowiązany jest ZUS. W następstwie przeprowadzonego postępowania kontrolnego organ rentowy wydał między innymi zaskarżoną decyzję. Płatnik zgłosił zastrzeżenia, które nie zostały uwzględnione.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o wymienione wyżej dokumenty, zarówno znajdujące się w aktach ubezpieczeniowych prowadzonych przez ZUS Oddział w T., jak i te złożone bezpośrednio do akt sądowych niniejszej sprawy oraz podstawie zeznań przesłuchanego w charakterze strony: Z. Ś. oraz na podstawie zeznań świadka J. S.. Częściowo Sąd ten oparł swoje ustalenia także na zeznaniach zainteresowanego oraz J. P. (1).

Sąd I instancji uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zaliczone do materiału dowodowego sprawy, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności ani też prawdziwości zawartych w nich informacji, co nie budziło także wątpliwości tego Sądu.

Za wiarygodne uznał również zeznania Z. Ś., J. P. (1) oraz J. S., którzy potwierdzili, że nie różnicowano wartości bonów towarowych przyznawanych przy okazji Świąt Bożego Narodzenia. Zgodnie zwracali oni też uwagę na dysponowanie wiedzą o sytuacji materialnej pracowników na podstawie okazjonalnych rozmów prowadzonych z pracownikami i chociażby wcześniej składanych przez część z nich oświadczeń celem uzyskania dofinansowania z funduszu świadczeń socjalnych na inne cele.

Sąd Okręgowy nie uznał za wiarygodne zeznania J. P. (2) oraz R. K. w zakresie, w jakim osoby te wskazywały na przeprowadzanie z pracownikami rozmów o ich aktualnej sytuacji materialnej bezpośrednio przed podjęciem decyzji o przyznaniu bonów. Osoby te wskazywały na J. S. jako na osobę, która takie rozmowy miała przeprowadzać. Zeznania złożone w tym zakresie pozostają jednak w sprzeczności z zeznaniami Z. Ś., który przyznał, że „przed przyznaniem bonów nie chodzi się do pracowników i nie przeprowadza się w tym celu z nimi specjalnych rozmów”. Również J. S. wskazała, że „rozmowy z pracownikami na temat ich sytuacji materialnej były przeprowadzane wcześniej przed przyznaniem środków na inne cele niż bony”.

W ocenie Sądu I instancji większy walor wiarygodności należy przyznać zeznaniom Prezesa Zarządu Spółki i głównej księgowej, niż zainteresowanemu R. K.. Sąd ten bowiem przyjął, że zainteresowany jako pracownik Spółki chciał swoimi zeznaniami potwierdzić zasadność złożonego przez pracodawcę odwołania od niekorzystnej decyzji. Podobnie przy ocenie zeznań J. P. (1) wziął pod uwagę fakt, że pozostaje ona nadal w zatrudnieniu w Spółce.

Sąd Okręgowy nie zakwestionował okoliczności, że osoby decydujące o przyznaniu bonów towarowych dysponowały ogólną wiedzą o sytuacji materialnej i rodzinnej poszczególnych pracowników. Sąd ten nie uznał jednak tych okoliczności za adekwatne dla mającej im służyć ocenie prawnej tego zachowania, o czym wywodził w dalszej części rozważań.

Przechodząc do merytorycznej oceny stanowiska strony odwołującej Sąd I instancji wskazał, że wniesione odwołanie jest bezzasadne i jako takie podlega w całości oddaleniu. Wbrew twierdzeniom powodowej Spółki zaskarżona decyzja organu rentowego nie narusza norm prawnych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w prawidłowy sposób ustalił stan faktyczny, jaki wystąpił w niniejszej sprawie, na podstawie którego wysnuł zasadne i trafne wnioski prawne.

Sąd ten zważył, że w sprawie bezspornym było, iż (...) S.A. w T. wydała R. K. bony w okresie świątecznym w latach 2004 i 2008 - 2010 i nie odprowadziła z tego tytułu składek. Strona odwołująca nie zakwestionowała także wysokości ewentualnych należności składowych z tego tytułu, nie kwestionowała podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zainteresowanego wskazanej w zaskarżonej decyzji.

Kwestia podlegająca rozstrzygnięciu dotyczyła samej zasadności uwzględnienia w podstawie wymiaru składek wartości bonów towarowych - z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.) odmiennie interpretowanych przez strony postępowania.

Przechodząc do rozważań prawnych w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniósł się do art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), zgodnie z którym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników stanowi przychód w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jaki otrzymują pracownicy ze stosunku pracy. Sąd ten wskazał, że powyższy przepis ma odpowiednie zastosowanie do określania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników na mocy art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.).

Przychodem ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307 ze zm.) - uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za nie wykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych. Katalog ten jest bardzo szeroki, obejmując zarówno świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak też wartość świadczeń nieodpłatnych lub częściowo odpłatnych, spełnianych przez pracodawcę na rzecz pracowników. Bez znaczenia jest przy tym źródło finansowania owych świadczeń oraz to, czy

ich wysokość została z góry określona (np. w umowie o pracę), czy też nie. Za słuszny uznać należy często wyrażany w doktrynie i orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym przychodami ze stosunku pracy są wszystkie te świadczenia, które pracownik otrzymuje od pracodawcy w związku z pozostawaniem w stosunku pracy lub stosunku pokrewnym. Nie jest przy tym istotne to, czy pracodawca pokrywa wypłatę tych świadczeń ze środków własnych, czy też pośrednio poprzez zapewnienie wypłaty świadczeń ze źródeł bezpośrednio z pracodawcą niezwiązanymi (por. W. Nykiel i K. Koperkiewicz - Mordel, Komentarz do art. 12 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych - w zasobach programu komputerowego LexPolonica Maxima).

Nie od wszystkich jednak przychodów mających swoje źródło w stosunku pracy naliczane są składki na ubezpieczenie społeczne. W systemie ubezpieczeń społecznych przychody wyłączone z podstawy wymiaru składek zostały enumeratywnie wymienione w przepisach rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Stosowanie do § 2 pkt 19 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Regulacja przyznawania świadczeń z powyższego funduszu została zawarta w ustawie z dnia 04 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze zm.).

Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez działalność socjalną należy rozumieć usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w żłobkach, przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Natomiast samo przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnione zostało - w myśl art. 8 ust. 1 ustawy - od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Ustalanie zasad i warunków korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu oraz zasad przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej - zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych - powierzono pracodawcy w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów. Zasady ustalone w regulaminie winny odzwierciedlać wskazane ustawowo kryteria socjalne. Wydanie regulaminu jest obowiązkiem pracodawcy zarówno w sytuacji, gdy ma obowiązek utworzenia funduszu, jak i wtedy, gdy postanawia, zgodnie z art. 3 ust. 3, dobrowolnie utworzyć fundusz na zasadach określonych w ustawie. Regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych jest wewnątrzzakładowym aktem normatywnym konkretyzującym i rozwijającym określone w ustawie zasady gospodarowania środkami funduszu, przeznaczania środków funduszu na poszczególne rodzaje działalności socjalnej i przyznawania indywidualnych świadczeń socjalnych. Swoboda regulacji w regulaminie reguł przyznawania indywidualnych świadczeń oraz dysponowania środkami funduszu jest natomiast zawsze ograniczona zasadą ustanowioną przez ustawodawcę w powoływanym już art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Pracodawca administrujący środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może ich wydatkować niezgodnie z regulaminem zakładowej działalności socjalnej, którego postanowienia nie mogą być sprzeczne z zasadą przyznawania świadczeń według kryterium socjalnego, to jest uzależniającego przyznawanie ulgowych usług i świadczeń wyłącznie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu (por. wyrok S.N. z dnia 20 sierpnia 2001 r. w sprawie I PKN 579/00, publik. OSNP z 2003 r., nr 14, poz. 331; LEX nr 78999).

Sąd I instancji podkreślił, że świadczenia socjalne wypłacane z funduszu socjalnego z uwzględnieniem powyższej zasady (czyli tzw. kryterium socjalnego) są wyłączone z podstawy wymiaru składek bez względu na ich faktyczną wysokość. Z kolei świadczenia wypłacone przez pracodawcę z pominięciem owej podstawowej zasady nie mogą być ocenione w sensie prawnym jako świadczenia socjalne, wobec czego nie mogą korzystać z uprawnień przyznanych

tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych. Innymi słowy - pomoc z funduszu może być dokonywana jedynie wówczas, gdy uzależnia się jej przyznawanie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika.

Jak jasno na tym tle wypowiada się Sąd Najwyższy (wyrok z dnia 16 września 2009 r. w sprawie I UK 121/09, publik. OSNP z 2011 r., nr 9-10, poz. 133) wypłata bonów towarowych nie mająca charakteru socjalnego stanowi przychód pracownika w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w zw. z § 1 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych). Tak więc pomoc materialna ze strony pracodawcy tylko wtedy ma charakter świadczeń socjalnych w rozumieniu przepisów ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, gdy pracodawca przy jej udzielaniu kieruje się tzw. kryterium socjalnym, o jakim mowa w przepisie art. 8 ust. 1 tej ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż w (...) S.A. działał zakładowy fundusz świadczeń socjalnych czyniący zadość ustawie o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych zarówno w zakresie obszaru działalności socjalnej, jak i katalogu osób uprawnionych do korzystania z nich. Niekwestionowanym również było, iż przyznanie spornych bonów przedświadczeniowych było świadczeniem w ramach świadczeń socjalnych przewidzianych przez Spółkę - chociaż Regulamin nie określał wprost takiego celu wydatkowania środków.

W sprawie bezsporne też było to, że płatnik składek wysokość przyznanych świadczeń (bonów) nie różnicował pomiędzy poszczególnymi pracownikami, a jedynym „kryterium” określonym w Regulaminie były „możliwości finansowe Funduszu”. Zdaniem Sądu Okręgowego takiego kryterium nie można zaliczyć jednak do kryterium socjalnego. Przedstawiciele Spółki wskazywali wprawdzie, iż zarząd znał aktualną sytuację socjalną swoich pracowników (na podstawie składanych przez część z nich oświadczeń o stanie rodzinnym i majątkowym celem uzyskania innych świadczeń z funduszu oraz na podstawie okazjonalnych rozmów z pracownikami) jednakże w opinii tego Sądu powyższa okoliczność nie wypełnia obowiązków z art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Po pierwsze dlatego, iż zarząd nie posiadał całościowej i aktualnej wiedzy na temat faktycznej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej uprawnionych - co przyznał de facto Z. Ś.. Po drugie sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego jest przyjęcie, iż wśród tak dużej grupy uprawnionych (w pewnych okresach około 80-90 osób) wszyscy posiadali zbliżoną sytuację materialną i rodzinną uprawniającą do przyznania bonów o jednakowej wartości.

W opinii Sądu I instancji wszystkie powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują, iż faktyczną podstawą przyznania pracownikom bonów w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzjach było nie szczegółowe rozważenie ich sytuacji socjalnej ale chęć jednolitego nagrodzenia wszystkich pracowników - a takie działanie pozostaje w sprzeczności z celem i sposobem zarządzania funduszem, z którego środki na ten cel przeznaczono - zwłaszcza, że obowiązujący w Spółce Regulamin ZFŚS nie uprawniał do wydatkowania zgromadzonych na nim środków na inne formy działalności socjalnej poza określonymi w załączniku nr 1 i wskazywał na konieczność opierania się przy podziale środków wyłącznie na kryterium socjalnym (§ 2 Regulaminu).

W rezultacie Sąd ten uznał, iż ponieważ przyznane na rzecz R. K. przez Spółkę bonusy towarowe w grudniu w latach 2004 i 2008-2010 nie miały charakteru świadczeń socjalnych - z uwagi na przyznanie ich z pominięciem kryterium socjalnego, bądź z naruszeniem zasad ich przyznania - brak jest podstaw do zastosowania wyłączenia tego przychodu z podstawy wymiaru składek w myśl § 2 pkt 19 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Jeżeli wypłata bonów towarowych nie miała charakteru socjalnego, gdyż nie wiązała otrzymania bonów z kryterium socjalnym, to wartość bonów należało uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowi podstawę wymiaru składek (art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w zw. z § 1 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz art. 81 ust. 1

ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (por. teza 3 wyroku S.N. z dnia 16 września 2009 r. w sprawie I UK 121/09).

W tym miejscu Sąd Okręgowy wskazał też na nietrafność stanowiska Spółki co do bezprawności działania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie badania prawidłowości wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Przede wszystkim powołane przepisy ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych przyznając związkom zawodowym pewne uprawnienia kontrolne to jednak ograniczają je do występowania z roszczeniami o zwrot środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy. Poza tym przedmiotem sporu nie była sama kwestia prawidłowości wydatkowania środków z Funduszu, a jedynie prawidłowość ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne R. K.. W tym zakresie prawo do wydania stosownej decyzji przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wynika wprost z przepisu art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd ten uznając stanowisko zajęte przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji za w pełni poprawne, w oparciu o przepis art. 477 (14) § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła (...) S.A. w T. zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając temu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego, a w szczególności:

1) przepisu § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że kwota przeznaczona na sfinansowanie bonów towarowych przekazanych uczestnikowi postępowanie stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w sytuacji, gdzie z dyspozycji wskazanego przepisu wynika ponad wszelką wątpliwość, że świadczenia finansowane z środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe;

2) przepisu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 04 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych w związku z § 2 ust. 1 Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (...) S.A. w T. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że u skarżącej bon towarowy to ulgowa usługa, bądź świadczenie, a nie świadczenie o powszechnej dostępności na zasadach określonych przez pracodawcę.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca dokonała streszczenia postępowania sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie oraz wskazała, że Sąd I instancji błędnie przyjął, że przeznaczenie przez pracodawcę środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku funduszu socjalnego na zakup bonów towarowych, a następnie przyznanie tych bonów pracownikom bez szczegółowej analizy ich sytuacji socjalnej uniemożliwia przyjęcie, że kwoty pieniężne przeznaczone na zakup bonów towarowych powinny stanowić podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Podkreśliła, że § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe wyłącza z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wszystkie kwoty przeznaczone na świadczenia socjalne przewidziane w regulaminie konkretnego pracodawcy i wydatkowane z rachunku funduszu socjalnego. W tym zakresie wedle oceny apelującej przedmiotem badania organu rentowego i Sądu I instancji może być, czy sfinansowane przez pracodawcę świadczenie przewidziane jest przez konkretny fundusz świadczeń socjalnych i czy świadczenie to zostało sfinansowane ze środków zgromadzonych na funduszu świadczeń socjalnych.

W ocenie skarżącej organ rentowy nie ma uprawnień do ingerencji w zasady przydziału bonów towarowych, to jest w badanie sytuacji materialnej, rodzinnej i osobistej pracowników. Problem ten ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych uregulowała odmiennie i uprawnienia kontrolne przyznała jedynie związkom zawodowym. Zatem tylko związki zawodowe mogą zgodnie z art. 8 ust. 3 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych wystąpić do sądu pracy z roszczeniem o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub o przekazanie należnych środków na Fundusz.

Wedle oceny apelującej Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni przepisu art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych w związku z § 2 ust. 1 Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (...) S.A. w T.. W tym zakresie podniosła, że przepis art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych określający zasady przyznawania usług i świadczeń, nie odnosi się do całości działalności socjalnej zakładu pracy. Według jego wyraźnego brzmienia odnosi się on wyłącznie do przyznawania ulgowych usług i świadczeń, co powinno być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania ze środków Funduszu. Jest oczywiście dopuszczalne przeznaczenie regulaminem zakładowym całości środków Funduszu na usługi (świadczenia) przyznawane na zasadach ulgowych i wówczas znajduje zastosowanie zasada przyznawania świadczeń wedle kryteriów określonych art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, czyli według kryterium socjalnego. Natomiast w wypadku, kiedy regulamin przewiduje wydatkowanie środków na inne jeszcze cele - mieszczące się w ramach działalności socjalnej - może on ustalać inne zasady korzystania z tych świadczeń, np. powszechnej dostępności na równych zasadach.

Zdaniem wnioskodawczyni interpretacja taka znajduje uzasadnienie nie tylko w wyraźnym brzmieniu art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, ale wynika również z wykładni językowo-logicznej ustępu drugiego tego przepisu. Ustęp drugi ma szerszy zakres znaczeniowy niż ustęp pierwszy. Nie odnosi się on bowiem wyłącznie do przyznawania ulgowych świadczeń i usług, ale dotyczy korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, to znaczy dotyczy on wszystkich świadczeń (usług), które może finansować Fundusz. Zasady korzystania z nich określa regulamin z uwzględnieniem ust. 1, co oznacza, że odnośnie do innych świadczeń niż wymienione w ustępie 1, regulamin może określać odmienne zasady korzystania z nich.

Apelująca wywodziła dalej, że na rzecz prezentowanego stanowiska przemawia też wykładnia funkcjonalna. Trudno bowiem przyjąć, że korzystanie z takich form działalności socjalnej jak spotkania integracyjne miałyby być uzależnione od tzw. kryterium socjalnego, czyli od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Analiza regulaminu funduszu obowiązującego u wnioskodawczyni wskazuje, że bony towarowe przyznawane są okazjonalnie, w tym przy okazji najważniejszych świąt, tym samym bony towarowe nie są usługą i świadczeniem ulgowym w rozumieniu ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i regulaminu przyznawanym w oparciu o kryterium socjalne.

W konkluzji apelacji skarżąca wносиła o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie, że przyjęty dotychczas przez pracodawcę wymiar składek na ubezpieczenia pracownika był prawidłowy;
- 2) zasądzenie od organu rentowego na rzecz apelującej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja (...) S.A. w T., nazywanej dalej Spółką, nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchyleciem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy nieodzowne jest udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy bony towarowe przyznawane pracownikom Spółki w latach 2004 oraz 2008-2010 z okazji świąt Bożego Narodzenia stanowiły świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

W przypadku pozytywnej odpowiedzi na powyższe pytanie, stosownie do treści § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z 1998 r. Nr 161, poz. 1106 ze zm., nazywanego dalej rozporządzeniem), przychód osiągnięty przez R. K. z tytułu otrzymania tych bonów w miesiącach: grudniu 2004

r., grudniu 2008 r., grudniu 2009 r. i grudniu 2010 r. nie stanowiłby podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Treść art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 04 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze zm., nazywanej dalej ustawą o zfśś) ustanawia tzw. kryterium socjalne udzielania pomocy z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych uzależniając ją od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika.

Ustawa o zfśś nie przewiduje w tym zakresie wyjątków. Nawet regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może zmienić tego kryterium. Stąd świadczenia wypłacone przez pracodawcę z pominięciem tego kryterium nie mogą być ocenione w sensie prawnym jako świadczenia socjalne, a jeżeli tak to nie mogą korzystać z uprawnień przyznanych tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych (por. wyrok S.N. z dnia 16 września 2009 r. w sprawie I UK 121/09, publik. LEX nr 794873).

Pracodawca administrujący środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może ich wydatkować niezgodnie z regulaminem zakładowej działalności socjalnej, którego postanowienia nie mogą być sprzeczne z zasadą przyznawania świadczeń według kryterium socjalnego, to jest uzależniającego przyznawanie ulgowych usług i świadczeń wyłącznie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu (por. wyrok S.N. z dnia 20 sierpnia 2001 r. w sprawie I PKN 579/00, publik. LEX nr 78999).

Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska, zgodnie z którym przepis art. 8 ust. 1 ustawy o zfśś nie odnosi się do całości działalności socjalnej w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej ustawy, a jedynie do ulgowych świadczeń i usług jak również, że regulamin może przewidywać wydatkowanie środków funduszu na inne cele mieszczące się w ramach działalności socjalnej oraz ustalać inne zasady korzystania z tych świadczeń, np. powszechnej dostępności na równych zasadach w zakresie imprez integracyjnych (por. wyrok S.N. z dnia 23 października 2008 r. w sprawie II PK 74/08, publik. LEX nr 575182).

Na uwzględnienie zasługuje bowiem stanowisko (dominujące w orzecznictwie Sądu Najwyższego), że kryterium socjalne ma zastosowanie do wszystkich świadczeń wypłacanych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Na wstępie zatem ocenić należało, czy przyznawanie pracownikom Spółki bonów towarowych z okazji świąt Bożego Narodzenia było przewidziane w obowiązującym regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, a następnie, czy wypłacano te świadczenia według kryterium socjalnego, wynikającego z treści art. 8 ust. 1 ustawy o zfśś.

Wprawdzie z treści tabeli zasad, warunków i wysokości przyznawania usług, świadczeń i pomocy, stanowiącej załącznik nr 1 do regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (...) S.A. w T. (k. 18-23 akt sprawy) wynika, że w pkt 7 przewidziano m.in. imprezy okolicznościowe wraz z zakupem drobnych upominków i przygotowaniem poczęstunków z okazji Bożego Narodzenia, lecz nie uzależniono przyznawania tych świadczeń wyłącznie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osób uprawnionych, a według „możliwości finansowych Funduszu”.

Powyższe nakazuje przyjęcie, że wskazane postanowienie obowiązującego w Spółce regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych jest sprzeczne z zasadą przyznawania świadczeń według kryterium socjalnego, stanowionego przez art. 8 ust. 1 ustawy o zfśś.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w treści zeznań świadka J. S. (k. 77v. akt sprawy), które jednoznacznie wskazują, że o wartości bonów w spornym okresie decydowała jedynie wielkość środków zgromadzonych w zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Sąd II instancji zauważył ponadto, że zasada przyznawania świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych według kryterium socjalnego determinuje pozyskiwanie przez pracodawcę miarodajnych informacji o tym m.in., czy i jakie dochody osiąga pracownik poza zakładem pracy, w którym ubiega się o świadczenie, oraz jaka jest sytuacja życiowa wszystkich członków jego rodziny, z którymi prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Uzyskanie takich informacji następuje poprzez złożenie przez osoby uprawnione do pomocy z zakładowego funduszu świadczeń

socjalnych pisemnych oświadczeń, dotyczących ich sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej (por. wyrok S.N. z dnia 08 maja 2002 r. w sprawie I PKN 267/01, publik. LEX nr 84080).

Tymczasem z przesłuchania R. K. (k. 61v.-62 akt sprawy), Z. Ś. (k. 62-63 akt sprawy) i J. P. (1) (k. 63-63v. akt sprawy) oraz z zeznań świadka J. S. (k. 77v. akt sprawy) jednoznacznie wynika, że pracownicy Spółki dla celu przyznania bonów towarowych z okazji świąt Bożego Narodzenia nie składali takich pisemnych oświadczeń.

Wprawdzie R. K. i J. P. (1) utrzymywali, że decyzja o wartości bonów podejmowana była po rozmowie przeprowadzonej z pracownikami, lecz stanowisko to pozostaje w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z treścią: dokumentów w postaci listy płac (k. 1-44 i 82-94 akt ZUS), list pracowników uprawnionych do bonów towarowych i ich wartości (k. 102-106 i 110 akt ZUS), przesłuchania Z. Ś. (k. 62-63 akt sprawy) oraz zeznań świadka J. S. (k. 77v. akt sprawy).

Z treści dokumentów w postaci list płac za miesiące: grudzień 2004 r., grudzień 2008 roku, grudzień 2009 r. i grudzień 2010 r. (k. 1-44 i 82-94 akt ZUS) jednoznacznie bowiem wynika, że wysokość uzyskiwanego przez poszczególnych pracowników wynagrodzenia za pracę w tych miesiącach była zróżnicowana. Jednocześnie treść dokumentów w postaci list pracowników uprawnionych do bonów towarowych oraz ich wartości w miesiącach: grudniu 2004 r., grudniu 2008 r., grudniu 2009 r. i grudniu 2010 r. (k. 102-106 i 110 akt ZUS), skonfrontowana z w/w listami płac wskazuje, że co do zasady pracownicy otrzymywali te bony w jednakowej wysokości, niezależnie od tego, jak kształtowała się wysokość ich wynagrodzenia za pracę.

Ponadto całkowicie niezgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego jest przyjęcie, że sytuacja życiowa, rodzinna i materialna wszystkich pracowników Spółki kształtowała się identycznie.

Z. Ś. wprost zaprzeczył, aby prowadzone były indywidualne rozmowy z pracownikami w sprawie wysokości pomocy świątecznej, ponieważ podał (k. 62-63 akt sprawy), iż cyt. „przed przyznaniem bonów nie chodzi się do pracowników i nie przeprowadza się w tym celu z nimi specjalnych rozmów”.

Świadek J. S. zeznała natomiast (k. 77v. akt sprawy), że wprawdzie przeprowadzono z pracownikami rozmowy na temat ich sytuacji materialnej, lecz dla celów przyznania innych świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, niż bony towarowe z okazji świąt Bożego Narodzenia, a ponadto wówczas pracownicy składali oświadczenia co do sytuacji materialnej.

Tym samym zgodzić się należy z Sądem I instancji, że wypłata przez Spółkę bonów towarowych jej pracownikom z okazji świąt Bożego Narodzenia w miesiącach: grudniu 2004 roku, grudniu 2008 r., grudniu 2009 r. i grudniu 2010 r. nastąpiła z pominięciem kryterium socjalnego, uzależniającego przyznawanie ulgowych usług i świadczeń wyłącznie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (art. 8 ust. 1 ustawy o zfs), a zatem nie miała charakteru socjalnego.

Niezasadnie zatem skarżąca zarzuca naruszenie przez Sąd I instancji prawa materialnego, a w szczególności art. 8 ust. 1 ustawy o zfs poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie.

Sąd Apelacyjny w pełni podzielił stanowisko, zgodnie z którym wypłata bonów towarowych nie mająca charakteru socjalnego jest przychodem pracownika w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307 ze zm.), który stosownie do treści art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm., nazywanej dalej ustawą systemową) w zw. z § 1 rozporządzenia oraz art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.) stanowi podstawę wymiaru składek: na ubezpieczenia społeczne oraz na ubezpieczenie zdrowotne (por. wyrok S.N. z dnia 16 września 2009 r. w sprawie I UK 121/09, publik. LEX nr 794873).

Ponieważ wypłata R. K. z okazji świąt Bożego Narodzenia w miesiącach: grudniu 2004 r., grudniu 2008 r., grudniu 2009 r. i grudniu 2010 r. bonów towarowych nie miała charakteru socjalnego, a zatem uznać należy, że przychód osiągnięty przez zainteresowanego z tytułu otrzymania tych bonów nie jest objęty dyspozycją § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia i stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, o którym mowa w § 1 rozporządzenia.

Za niezasadny uznać zatem należy zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, a w szczególności § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia poprzez jego błędną wykładnię i niezastosowanie.

Odnosząc się natomiast do zarzutu braku uprawnień organu rentowego do badania obowiązującego w Spółce regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych pod kątem prawidłowości przyznawania pracownikom świadczeń z tego funduszu, Sąd II instancji zauważył, że przepis art. 86 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej daje temu organowi kompetencje do badania prawidłowości i rzetelności obliczania, potrącania i opłacania składek oraz innych składek i wpłat, do których pobierania zobowiązany jest zakład. Dla realizacji tego celu, w ramach obowiązującej organ rentowy procedury, może on również kwestionować te postanowienia regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, które pozostają w kolizji z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Wobec stwierdzenia, że postanowienia obowiązującego w Spółce regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, w części dotyczącej zasad przyznawania uprawnionym z tego funduszu świadczeń z okazji świąt Bożego Narodzenia, są niezgodne z art. 8 ust. 1 ustawy o zfsś, a tym samym kwoty tych świadczeń stanowią podstawę wymiaru składek: na ubezpieczenia społeczne oraz na ubezpieczenie zdrowotne, ZUS/Oddział w T. był na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy systemowej uprawniony do wydania decyzji w zakresie ustalenia wymiaru należnych składek i ich poboru.

Niezasadnie zatem apelująca kwestionuje uprawnienie organu rentowego do badania postanowień obowiązującego u niej regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, przez pryzmat ich zgodności z przepisami ustawy o zfsś.

Stosownie do treści art. 385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

SSA Daria Stanek SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń SSA Grażyna Czyżak (spr.)